

Tommy wint! (fragment)

Tommy sprong op twee skates tegelijk het trapje af. Hij controleerde of zijn zakmes nog aan de lus van zijn broek hing. Met zijn rechterhand woelde hij door zijn haar, zodat zijn kuif niet meer in zijn ogen hing.

Hij keek achterom en er verscheen een grijns op zijn mond. Het zilverkleurige bakje waarin hij samen met zijn broer had gezeten, was bevestigd aan een draaibare hefboom. Op de maat van de muziek had de hefboom de bakjes eerst heen en weer geschommeld. Daarna waren ze met een rotvaart over de kop gegaan. Niet één keer, maar wel tien of twintig keer had Tommy de stad op zijn kop voorbij zien razen. Alsof ze in een vliegtuig zonder dak zaten, geweldig! Zou het apparaat nog sneller kunnen?

Als klein jochie wilde hij al in de wasmachine kruipen. Wie wilde er nou niet koppeltje duikelen in zo'n tempo? Vooral de laatste minuten moesten fantastisch zijn. Dan draaide de trommel kei- en keihard. Zijn moeder had het te gevaarlijk gevonden. Ze was zelfs boos geworden. Gelukkig had je tegenwoordig de kermis.

Tommy skatete naar zijn broer die onderaan het trapje was gaan zitten. 'Han, kom, ik wil nog een keer.'

Han zuchtte. 'Ik ben een beetje misselijk.'

Tommy hing met een arm aan de leuning van de trap. Tegelijkertijd probeerde hij op een been heen en weer skaten. Zou hij nog een keer gaan, maar dan in zijn eentje? Dan kon die slome Han bijkomen.

'Is het eindelijk gezakt?', vroeg Tommy na een paar minuten.

Langzaam kwam Han overeind. 'Laten we naar de schiettent gaan.'

'Goed dan', zei Tommy. 'Ik ga alvast.'

Op zijn skates schoot hij langs Han. Hé, dat was grappig. Met skates aan was hij even lang als zijn broer.

Allebei kregen ze vijf kogeltjes.

Een man met blonde stekeltjes drukte de loop van Tommy's geweer naar beneden. De man deed zijn mond open en Tommy zag dat hij een paar tanden miste. Een paar staalblauw ogen keken hem koud aan.

'Houd die loop recht, jochie. Waag het niet om nog een keer op mij te richten.'

Die kan ook niet tegen een grapje, dacht Tommy. Toch mikte hij maar op de schietschijf.

Toen de kogeltjes op waren, keken Han en Tommy vragend op.

Met de linkermondhoek opgetrokken, graaide de man met het stekeltjehaar onder de toonbank.

‘We hebben gescoord, Han!’

Met een nonchalant gebaar gooide de man een knuffelbeestje naar Han. Tommy kreeg een vette knipoog, terwijl de man een plastic doosje op hem afschoof.

Grinnikend wees Tommy op de enorme borsten die door het dekseltje heen prijkten. ‘Lachen Han, sexkaarten!’

Hij trok Han mee aan zijn mouw. ‘We gaan naar het parkje om ze allemaal te bekijken.’

Even later ploften ze neer op het grasveld.

Tommy peuterde het plakband van het dekseltje af en kieperde de inhoud van het doosje om.

‘Tjezus, je bent mooi te grazen genomen’, zei Han die de papiersnippers oppakte en tussen zijn vingers door de lucht liet dwarrelen. ‘Zo worden die lui dus rijk.’

‘Lach niet’, zei Tommy die wat snippers naar het hoofd van zijn broer gooide.

‘Au!’ Han wreef met zijn ene hand over zijn voorhoofd.

Wat een watje, dacht Tommy. Maar voor hij het wist wreef ook hij in zijn oog. Door zijn wimpers heen zag hij ineens het kleine zakje.

‘Waspoeder?’ riep Tommy. Hij maakte het zakje open en stak zijn neus erin.

Voordat hij nog een keer had kunnen ruiken, rukte Han het poeder uit zijn handen. Tommy haalde zijn neus op, en veegde hij hem met zijn mouw af. Hij strekte zijn armen uit om Han bij de keel te pakken, maar hij viel plat op zijn buik. Han was snel omgerold.

Tommy drukte zich op en maaide met een skatete op goed geluk naar achter. ‘Geef terug dat poeder!’

Hij raakte zijn broer niet, maar verloor zijn evenwicht en viel in het gras.

‘Dat poeder kan gevaarlijk zijn’, schreeuwde Han.

‘Natúúrlijk, waspoeder voor blote vrouwen, is heel gevaarlijk!’ Tommy’s buik schudde van het lachen. Misschien zijn er wel hele grote wasmachines voor blote vrouwen, dacht hij. Dat zou ik wel eens willen zien! Dan ga ik op een stoel voor het deurtje zitten. Lekker kijken hoe die blote billen ronddraaien. Tommy rolde door het gras. Tranen van het lachen liepen over zijn wangen. Zouden ze ook wasverzachter gebruiken? Voor superzacht haar? Hij maakte een serie koprollen achterover. Zo draaien de blote vrouwen! Duizelig bleef hij even later op zijn rug liggen. Het ging niet zo snel als op de kermis, maar het was een lekker gevoel om de bomen boven zijn hoofd te zien rondtollen.

Ineens voelde hij een trap tegen zijn billen. ‘Zo kan hij wel weer. Kom op, we zouden mam nog helpen.’

Met de was zeker, dacht Tommy. Hikkend kwam hij overeind. Hij pakte Han's schouder vast, veegde zijn tranen weg en zei: 'Ik kom zo. Ga jij maar vast.' Gauw skatete hij weg. Hij hobbelde over het gras, sprong over een struikje en kwam weer op het asfaltweggetje dat naar de kermis leidde. Wat Han hem nariiep kon hem niet schelen.

'Pas op, aan de kant!', riep hij.

'Kijk toch uit!', riep een voorbijganger. Kijk jij maar uit, dacht hij. Hier kom IK!

Voor de schiettent hield hij stil. Waar was die stekelkop? Deze keer zou hij de loop van het geweer wel eens even tussen zijn tanden duwen. Een echte prijs had hij verdiend! Hij keek naar links. Een dikke vrouw met gouden armbanden sloeg het geweer voor een klant met een klap dicht. Rechts stond een kale man een sigaret te roken. Tommy boog over de toonbank. Geen stekeltjeskop.

De kale vroeg: 'Wat moet je?'

Tommy rechtte zijn rug. 'Ik wil een echte prijs.'

'Ha ha', bulderde de kale. 'Tinie hoor je dat?'

Tinies armbanden rinkelden terwijl ze met het geweer op de toonbank sloeg.

In een reflex skatete hij een klein stukje achteruit. Misschien was het toch niet zo'n heel goed idee om die stekelkop de oren te wassen. Het woordgrapje waar hij daarnet vast hard om had moeten lachen, leek ineens niet meer zo lollig.

'1 april!' Tommy zette zich af, botste tegen een kind en skatete zo snel mogelijk weg.

Wat gaf het ook, dat hij een nep-prijs had gekregen? Ik heb in ieder geval plezier gehad. Hij wreef over zijn buik. Begon hij honger te krijgen? Hij moest maar eens naar huis gaan.

Tijdens het eten vertelde Han dat hij een knuffeltje had gewonnen. Terwijl mam het bij haar kleine-beesten-verzameling zette, drukte Han zijn wijsvinger op zijn lippen. Tommy knikte kort. Alsof hij niet begreep dat hij mam niets over die sexkaarten moest zeggen.

'Ik ga op de bank liggen, ik heb een beetje buikpijn', zei Tommy na het toetje. 'Ik was straks wel af.'

'Tommy schatje, word eens wakker', fluisterde iemand in zijn oor. Hij voelde dat er iets warmes op zijn wangen drukte.

'Mam?'

Normaal zou hij zijn wang hebben afgeveegd. Als je elf bent, zijn kussen van je moeder echt kinderachtig. Deze keer liet hij haar maar begaan. Normaal viel hij ook nooit na het eten in slaap. Ze aaide over zijn kuif en vroeg of de buikpijn was gezakt. Buikpijn? Nu herinnerde hij zich wat er eerder die dag was gebeurd.

‘Nog niet helemaal.’ Een leugentje om bestwil, dat mocht af en toe. Misschien hoefde hij de afwas dan niet te doen.

Mam stuurde hem naar boven om in zijn eigen bed verder uit te rusten. Het was al bijna half elf en zelf ging ze ook zo naar boven. Over de afwas had ze gelukkig niets gezegd.

Meestal hoefde hij zijn kussen maar te ruiken, of Tommy viel in slaap. Deze nacht had hij zich al vijf keer zuchtend omgedraaid. Op zijn linkerzij lag hij niet lekker en als hij op zijn buik lag, kreeg hij niet genoeg lucht. Uiteindelijk lag hij op zijn rug naar het plafond te staren. Hij dacht aan die middag. Aan schiettent en aan het park. Hoe hij het laatste stuk zig-zaggend tussen mensenmassa naar huis had geskated. Wat was het druk geweest. Hij had helemaal niet lekker kunnen racen vandaag. Hoe zou het eigenlijk zijn om in je eentje over de stille straten te scheuren? Ineens zat hij rechtop in bed. Wat doe ik hier nog, dacht hij. Ik heb toch al geslapen vandaag.

Het was bijna twaalf uur. Snel sloeg hij het dekbed van zich af. Op de tast zocht hij naar zijn kleren. Zo zachtjes als hij kon, schoof hij zijn benen één voor één in zijn broek. Nu zijn sweater nog. Op blote voeten sloop hij naar de deur. Gelukkig kraakte de deur niet, toen hij hem langzaam open deed. Zijn hoofd stak hij om de deur. Hij luisterde. Niets. De gang was donker. Er was zelfs geen streepje licht te zien onder de slaapkamerdeur van mam. Zijn hart begon iets sneller tegen zijn borst te slaan. Op zijn tenen ging hij naar de trap en strekte zijn linkerarm uit. Ha, daar voelde hij de leuning al. Met twee treden tegelijk ging hij naar beneden. Die trap kon hij dromen. Hij schuifelde de gang door. Shhht! Voor de zoveelste keer stootte hij zijn knie tegen Han’s fiets. De zeikerd, dacht Tommy, is bang voor roest. Even bleef hij stilstaan. Had zijn gevloek iemand wakker gemaakt? Geen geluid van boven. Verder nu. De halfvolle maan verlichtte de keuken. Hij propte de skates onder zijn arm. Langzaam draaide hij de sleutel van de keukendeur om. Hij stond weer stokstijf stil, spitste zijn oren. Mooi!, nog steeds geen geluid. Buiten trok hij zijn skates aan.

Het was helder en het maanlicht was fel genoeg om de straat te kunnen zien. Tommy ademde diep in. Lekker, die frisse lucht, dacht hij.

Ongehinderd skatete Tommy over het asfalt. Hij hoefde niet om mensen heen te zeilen. Hij slingerde over de straat en sprong de stoep op om weer achteruit op het asfalt verder te skaten. Wat een vrijheid!

Op een uil na, hoorde je hij alleen het gezoef van zijn wieltjes. Kroetsj, kratsj, kroetjs, kratjs: weg van de afwas, weg van strenge Han. Ik doe lekker wat ik wil. Hij versnelde, draaide zich

om en op een been stooft hij achteruit. Zette dan een been bij en keerde om. Hij gooide zijn hoofd in zijn nek en genoot van de sterren. Een groepje sterren leek op een aap.

De nacht had iets mysterieus. Het was alsof hij iets deed wat niet mocht. Of dat hij in een andere wereld was. Het kon net zo goed zijn, alsof alle mensen uitgestorven waren en hij de enige overlevende was. Alleen de sterren-aap kon hem zien. 'Woeha!' Niemand zou hem horen in zo'n andere wereld. Hij strekte zijn lichaam en spreidde zijn armen zijwaarts.

Ineens kwamen twee koplampen de hoek om. Hij werd bijna verblind en stooft de stoep op. Door zijn vaart knalde hij tegen een tuinhekje, zeilde er met een halve salto omheen en kwam plat op zijn rug in een voortuin terecht. Zijn hart bonsde van schrik tegen zijn ribben. Allerlei scheldwoorden schoten door zijn hoofd. Tot hij een doffe klap hoorde. Zachtjes kreunend kwam hij overeind en gluurde door de spijlen van het tuinhek. Het donkergekleurde busje dat zojuist de straat was ingereeden stond geparkeerd tegen de rand van het park. Iemand had kennelijk de autodeur dichtgedaan.

Toen zag hij een vlammetje. Er werd een sigaret opgestoken. Hij sperde zijn ogen wijd open. Het grind in het park knarste. Er kwam een tweede figuur aan. Opnieuw lichtte de aansteker op. Zijn hart ging iets sneller dan normaal. In het schijnsel van de vlam herkende hij de stekeltjeskop. De man van de sexkaarten! Natuurlijk, de kermismensen hadden hun caravans in het park neergezet.

De oranje sigarettenkegels verplaatsten zich naar de achterkant van het busje. De kermisman kreeg twee dozen in zijn handen gedrukt, waarop hij iets teruggaf aan de busjesman. Ze klopten elkaar op de schouders. Even later verried het geknars dat de kermisman terugkeerde, het park in. Waarom deden ze dat overdag niet? Hij moest het nummerbord onthouden, dat gebeurde in politieseries ook altijd.

Langzaam kwam hij iets boven het tuinhekje uit, om direct weer ineen te duiken. Had de busjesman zijn richting uitgekeken? Door het gebonk van zijn hart hoorde Tommy niet of de man dichterbij kwam. Als die kerel dat deed, dan zou hij... Boe roepen?

Door de spijlen van het hek probeerde hij meer te weten te komen. Kwam de sigaret dichterbij? Hij hield zijn adem in. Die vent had hem vast gezien. Zijn rug werd klam. Zijn maag krampde. Kijken durfde hij niet meer. Zo meteen werd hij in zijn kraag gegrepen. In een beschimmelde kelder gesmeten. Vastgebonden met ijzerdraad. Ondervraagd. Gemept. Getrapt.

Hij stikte bijna. Hoelang hield hij zijn adem al in? Hij tuitte zijn lippen. Blies een beetje lucht uit. Spitste zijn oren. Niets. Blies nog een beetje lucht uit. De motor sloeg aan. De man gaf gas. Adem uit. De man gaf gas bij. Adem in. Geknars van grind. Adem uit.

Hij gluurde door de spleetjes van zijn ogen, alsof hij daardoor minder zichtbaar was. Het busje bewoog langzaam. Het draaide het asfalt op. Zijn hoofd bonkte. De koplampen brandden niet. Die vent was gek. Hij reed op het hekje af! Hij liet zich op zijn buik vallen. De handen klemde hij om zijn hoofd. Zijn kop bonkte, maar het volume in zijn hoofd stond op 10. Het geluid van de motor kwam dichterbij. De bus zou hem verpletteren. Of ik word platgereden, of ik ontplof, dacht hij. Hij duwde zijn neus verder het gras in. Ik wil het niet zien. Ga weg, schiet op, ga weg, schiet op, dacht hij op het ritme van zijn hartslag. Eindelijk stierf het geluid weg. Hij probeerde te denken. Ik voel gras, dus ik ben niet meegenomen. Ik hoor geen motor meer, dus het busje is weg. Hij bewoog zijn linkerbeen. Langzaam ontspande hij zijn armen. Hij zette zijn handen op de grond en drukte zich een klein stukje op. In hurkzit spiedde hij door de spijlen van het hekje. Langzaam kwam hij verder overeind. Met zijn kin op het hekje keek hij naar links: niets. Rechts, ook niets. Het park was donker. Rond het huis achter hem was het rustig. Nog één keer keek hij om zich heen, klom het hekje over en skatete in rap tempo naar huis.

‘Tommy’, fluisterde iemand.

Wat was dat licht fel. Knipperend probeerde hij aan het licht te wennen. Had die kerel zijn koplampen op hem gericht?

‘Schiet op, ga weg.’ Zijn stem klonk hees.

‘Je hebt naar gedroomd’, zei de stem. Een natte lap werd op zijn voorhoofd gelegd.

Langzaam drong het tot Tommy door dat de stem erg op die van mam leek.

Hij wapperde onder het dekbed met zijn t-shirt. ‘Gatver, ik plak helemaal. Ik had een nachtmerrie, geloof ik.’

Glashelder zag hij ineens de nacht voor zich. Kreunend kwam hij overeind.

‘Ga je maar opfrissen’, zei mam. ‘Beneden wacht een lekker ontbijt op je.’

Nadat hij lang had gedoucht en flink had ontbeten, liep hij Han’s kamer binnen.

Zijn broer had een rimpel tussen zijn ogen.

‘Kijk niet zo, mis ik soms een oor?’

‘Ga zitten, we moeten praten.’

Aansteller, dacht Tommy, en hij plofte op Han’s bed.

Toen Han weer begon over het witte poeder, zuchtte Tommy en wilde opstaan.

De rimpel tussen Han’s ogen was nog iets dieper dan daarnet. ‘Blijf zitten!’

Met een half oor hoorde Tommy zijn broer aan. Hij keek de kamer rond. Boeken over computers, netjes gerangschikt in de kast, net als de bakken vol CD’s. Vast ook op alfabet.

‘.. op internet gezien, dat er een partij coke is verdwenen uit het politiebureau.’

Tommy trok zijn wenkbrauwen op. ‘Wie jat er nou Cola van de politie? Wat kan mij dat trouwens schelen.’

Han stond op, pakte Tommy bij de schouders en toeterde in zijn oor:

‘Coke van Co-Ca-I-ne!’

Ruw duwde Tommy Han van zich af. Hij veegde met zijn mouw langs zijn neus. Shit!

Daarom voelde hij zich gistermiddag zo uitgelaten.

Alsof Han zijn gedachten kon raden zij hij: ‘Op de site van Drugs & Jongeren stond dat de gebruiker opgewekt en vrolijk wordt en denkt dat hij de hele wereld aan kan. Daarom deed jij gistermiddag zo hysterisch. Gelukkig is het spul binnen een half uurtje al weer uitgewerkt.’

Tommy voelde zijn wangen kleuren. Waarom had hij dat niet eerder door gehad?

Maar, wacht eens even, wat hij vannacht had ontdekt, wist Han nog niet. Samen konden ze een goed team worden. Han de kennis, hij de actie.

Han ijsbeerde door de kamer, terwijl Tommy vertelde wat hij gezien had.

‘Broertje per ongeluk aan de coke’, riep Han. ‘Broertje overhoop gestoken. Ik zie het al voor me. Moet jij eerst bijna dood, voordat je wat voorzigtiger wordt?’ Rood van woede was Han. Tommy was in twee stappen bij de deur. Hij smeed hem achter zich dicht. Zijn broer zocht het maar uit, altijd wist hij het beter. Dat moest maar eens afgelopen zijn. Vannacht ging hij weer op pad. Alleen. In zijn eentje zou hij de drugsbende opsporen en de held van de stad worden.